

lem for Randers Amts 5te Valgkreds (L. Christensen), der i Forening med adskillige andre ærede Medlemmer har stillet Forslag om, at § 3 skal udgaa. Denne Paragraf synes for mig netop at være Hovedsagen, det er, kunde jeg sige, den Paragraf, jeg udtalte mig om ved 1ste Behandling og endnu holder paa mest af alle. Jeg haaber, at den maag blive staaende, og at vi skulle være nok til at sætte den igjennem. Jeg kunde ikke se Andet, end at det er fuldstændig berettiget, at der svares Stat af Hundene lige saa vel paa Landet som i Byerne. Og naar det ærede Medlem siger, at det er en ny Stat, man her kommer med, saa kan dette jo ikke negtes, men hvad skulle Pengene bruges til? De ville jo komme netop de Fattige til Nytte, idet det er fastsat, at Afgiften skal tilfalde de Fattiges Kasse, og saa kan der ikke siges Andet, end at disse 50 Øre eller 2 Kr. kunne komme mangt et fattigt Menneſte til Gode. Jeg tror, at det er bedre — for at bruge det gamle Ord — at man lader Hunden dø, og giver et fattigt Menneſte det, den æder. Dermed ville vistnok Alle være bedst tjente. Men saa sagde det ærede Medlem, at det ikke var den bedste Maade. Men naar man skal have en Stat paa Hundene, kan jeg ikke se, at der er en bedre Maade at anvende Pengene paa, end netop ved at lade dem gaa til de Fattiges Kasse. Men saa spurgte det ærede Medlem, hvad der vindes derved. Der vindes derved, at man bliver fri for den Plage med Hundene rundt omkring paa Landet, og det er baade de smaa og de store Hunde, der ere ubehagelige. Som det nu er, kan man jo næsten ikke komme ind paa en eneste Gaard uden at der farer en eller flere smaa Røtere i Benene paa En og bider. Det er truffet mig adskillige Gange, og jeg tænker, det er hændt adskillige ærede Medlemmer ligesaa. Det ærede Medlem sagde rigtignok, at Hunden paa Landet er Menneſkets Ven, og det kan gjerne være sandt, men det kan ogsaa være, at Hunden er Menneſkets Fjende, og er Hunden mulig Menneſkets Ven, saa er den ogsaa til Lide mange Gange Faarenes Fjende. Jeg skal gjøre opmærksom paa — det er godt en Maaned siden —, at i det Sogn, hvor jeg bor, var der to store Hunde, som havde Lov til at streife frit omkring, og som løb hen til en Proprietær — jeg kunde godt nævne hvem, det er, hvis man skulde ønske det, det er paa en Gaard, der hedder Ralsbøl — og kom ind paa hans Mark, hvor de forfulgte Faarene og bed et Faar, der var med to Lam, ihjel for ham. Det blev nu for Resten en kostbar Historie for Gierne, idet de maatte betale 60 Kr., og

det slap de kun med, fordi de fik Sagen afgjort i Mindelighed. Men er det nu ikke skammeligt, at saadanne Hunde skulle have Lov til at fare omkring? Kommer en saadan Hun mod et Barn, falder den over det, lige saavel som den falder over Faarene, og om det er rigtigt, at et Menneſtebarn skal være udsat paa denne Maade, overlader jeg til det ærede Medlem at bedømme. Saa siger det ærede Medlem, at disse Hunde gjøre Nytte. Men hvis saa er, kan man ogsaa staa sig ved at betale disse 50 Øre eller et Par Kroner om Aaret for dem. Og der er mange flere Hunde, som ingen Nytte gjøre, og som tværtimod gjøre Skade; lad os se at blive fri for dem. Der er jo mange Steder i Gaardene, hvor man holder 2—3 smaa Røtere, som ikke ere en Pibe Tobak værd, som man siger, og har man lyst til at beholde dem, har man vel ogsaa Raad til at give den Afgift, som her er fastsat. Men saa beskyttede de mod Røv og Overfald, siger det ærede Medlem. Jeg tror nu ikke, at det er megen Beskyttelse, som Hundene bewirke. Er der Nogen, som vil gjøre Overfald eller røve, saa komme de med Revolveren i Haanden og skyder Hunden ned først, saa den Nytte, man har af den, er ikke stor. Og man har jo desuden Lov til at have sin Hund i Lænke og til at slaa den løs, naar Gaarden er indelukket, saa Hunden kan altsaa paa den Maade beskytte om Ratten, og de faae Nytte af den, uden at der for en saadan Hund skal betales nogen Afgift. Saa sagde det ærede Medlem, at det var urigtigt at tage fra de Fattige, som eiede Hunde og havde Gavn og Glæde af dem. Det lyder jo meget hønt og demokratisk, men jeg tror nu ikke, at det forholder sig ganske saaledes, som det lyder. Vi have jo stillet Forslag om, at Sogneraadene kunne fri de fattige Giere fra at betale Stat, og det synes jeg er saa godt, som det kan være. Er der et eller andet Sted en fattig Mand, som har Nytte af sin Hund, eller en gammel Kvinde, der gjerne vil have en Hund til Opmuntring, og som ikke kan betale for den, saa er vel ogsaa Sogneraadet der paa Stedet saa human, at det ikke forlanger de 50 Øre af dem, og er der en fattig Jæger, som har Brug for sin Hund, og som man indrømmer dette, hvad sker der saa? Man fritager ham for at betale Stat af den, ligesom den ærede Ordfører sagde om Trækhunde. Der er jo dem, der bruge Trækhunde flere Steder, og det er sikkert, at Trækhundene gjøre Nytte. Naar Manden har Brug for dem til at trække en Hjulbør eller en lille Vogn, kan man fritage dem for Stat, og det vil